

Fel de sfârșit

Nichita Stănescu

Adevarata mâna n-o întind.
Nu ating cu ea decât cuvintele.
Altfel
copacul atins, de mirare s-ar trage în sine însuși,
cum se trage în sine însuși cornul de melc
și ar deveni un punct.
Nu ating scaunul.
S-ar trage în sine însuși
și ar deveni un punct.
Nici prietenii nu mi-i ating.
Nici soarele, nici stelele, nici luna.
Nu ating nimic.
Deși urăsc punctul, Doamne,
locuiesc într-un punct.